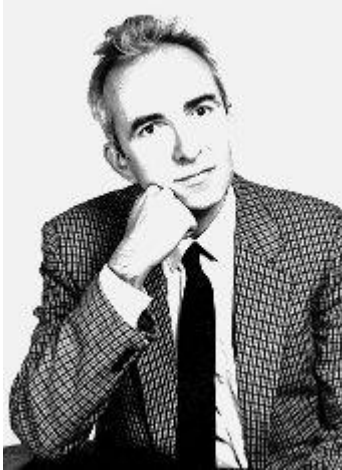

Huszár Lajos

Biography

"Régi hódmezővásárhelyi család leszármazottja vagyok. Anyai és apai őseim, többnyire iparosok, évszázadok óta ennek a nevezetes alföldi mezővárosnak a lakói voltak. Apám szívós munkával orvosi diplomát szerzett, és édesanyám testvérei között is akadtak értelmiségiek. Jőmagam 1948-ban születtem. Zenei érdeklődésem korán megnyilvánult, így szüleim beírtattak a hódmezővásárhelyi zeneiskolába. Mint zongorista növendék nem voltam kiemelkedő, viszont felébredt bennem az érdeklődés a zeneszerzés iránt. A szakma alapjairól az első fontos információkat Steiner Bélától kaptam, a zeneiskola akkori igazgatójától, aki maga is komponált, és karizmatikus pedagógusegyéniség volt.

1963-ban kerültem a szegedi Zeneművészeti Szakiskolába, ahol Vántus István volt a zeneszerzés tanárom. Középiskolás éveim életre szóló élményeit kaptam a szegedi színházban, a Vaszy Viktor által vezényelt operaelőadásokon. 1967-től tanulmányaimat a budapesti Zeneakadémián folytattam, ahol Szervánszky Endre és Durkó Zsolt növendéke voltam.

Zeneszerző-diplomámat 1973-ban szereztem meg, és ugyanebben az évben lettem a szegedi Zeneművészeti Szakközépiskola tanára. 1975-ben egy fél évet töltöttem Rómában, ahol Goffredo Petrassi növendéke voltam a Santa Cecilia Akadémián.

Zeneszerzői pályám első évtizedében az akkori magyar és lengyel avantgárd hatás alatt komponáltam. Látókörömet természetesen szélesítették a római tanulmányút tapasztalatai. A korszak sikerültebb művei közé számítom a két nagyobb kamaraegyüttesre készült darabot (Musica per dieci, Musica concertante), a 69. zsoltárt énekre és zongorára, a kamarazenekari Scherzo és adagiót, valamint a Rézfúvós kvintettet.

A '80-as évek elején érdeklődésem fokozatosan a zenei hagyomány, illetve a hagyomány és a modernizmus összeegyeztetése felé fordult. Ettől kezdve eszményképem és célom a szintézis, vagyis olyan művek alkotása, amelyek szerves, logikus egységben tartalmazzák a tonális hagyomány és az új zene különböző elemeit. Érdeklődésemnek ez az új iránya természetesen nem volt független attól, hogy ezekben az években kezdtem megismerni Góreczki, A. Pärt és G. Kancseli műveit. Ezek a szerzők képesek voltak a tonalitást úgy használni, hogy zenéjük nem vált olcsóvá, nem vált megisméltésévé valamely már letűnt, elhasznált stílusnak. A '80-as években írott műveim közül a szintézis előbb említett célkitűzését három kompozíció valósította meg legsikeresebben: A magány dalai, a Concerto rustico és a Kamarakoncert.

Első szegedi korszakom 1984-ig tartott. Ezután öt "vándorév" következett, amikor a Színművészeti Főiskolán voltam korrepetitor, tanítottam a békéscsabai Zeneművészeti Szakközépiskolában, és a budapesti Zeneakadémián is voltam óraadó. Végül 1989-ben a Szegedre való visszatérés mellett döntöttem. A Szegedi Konzervatóriumban (jelenleg SZTE Zeneművészeti Főiskolai Kar) lettem adjunktus, docens, végül egyetemi tanár.

A '90-es évek nagy vállalkozása volt számomra A csend c. opera megírása. Szövegét Balázs Béla meséje nyomán Darvasi László írta. Az operán 1994 és '98 között dolgoztam. Részt vettem vele a Magyar Állami Operaház millenniumi operapályázatán, és harmadik díjat nyertem. A korszak többi művéről szólva megállapítható, hogy növekvő arányban keletkeztek vokális, illetve vallási ihletésű kompozíciók. A vallással való kapcsolatom gyermekkoromban kezdődött, majd periodikusan meg-megújulva kísérte végig életemet anélkül, hogy aktív hívővé váltam volna. Egyházi kórusműveket fiatal korom óta írok. A keresztény témák, keresztény érzésvilág iránti vonzalom azonban az utóbbi évtizedben jobban betölt, mint korábban. Ez nyilvánul meg olyan művekben, mint a Libera me c. orgonamű, az Ikonok Pilinszky János emlékére és a **jelenleg készülő Passió.**

Zeneszerzői munkásságomat 1994-ben Erkel-díjjal, 2003-ban pedig Bartók-Pásztory díjjal jutalmazták."